

der formentlig yderligere maatte tages Hensyn til de af en Mængde Stater vedtagne Bestemmelser med Hensyn til Foranstaltninger mod Kolera, overensstemmende med de paa den i 1893 i Dresden afholdte internationale Konference i saa Henseende tagne Bestemmelser.

Men til allerede nu at træffe de i nævnte Henseende fornødne Afgørelser kan man ikke anse Øjeblikket for skiftet.

For det første stiller der sig den Bæmskelighed i Bejen, at de Forandringer i vore Nabolandes Lovgivning, der ville følge af deres Tiltrædelse til den ovennævnte Konferencens Beslutninger, og som det selvfølgelig for Danmark vil være i høj Grad af Vigtighed at kunne tage Hensyn til for at tilvejebringe den størst mulige Overensstemmelse, endnu ikke ere saa vidt fremmede, at de kunne benyttes. Dernæst er det et væsentligt Punkt i begge de nævnte Konferencers Beslutninger, at de tiltrædende Lande skulle have mindst eet Karantæneetablisement. Hvor og hvorledes et saadant kunde tilvejebringes for Danmarks Vedkommende har nu vel været Genstand for Overvejelse i den Kommission, der forberedte Loven af 2den Juli 1880. Men dels er der forløbet næsten 20 Aar siden disse Overvejelser, dels ere de Forudsætninger, der ligge til Grund for samme, ikke identiske med dem, paa hvilke Benedig-Konferencens Beslutninger hvile, dels endelig vare hine Overvejelser ikke endelige, idet en stedlig Undersøgelse af den for et eventuelt Karantæneanlæg udfete Plads ikke havde fundet Sted. Den ovennævnte Kommissions Overvejelser førte nemlig til, at Bærnet mod Smittefare gennem Varer paa Grund af de Bæmskeligheder, der stillede sig mod et Karantæneetablisement indrettet paa Desinfektion af Varer hovedsagelig maatte søges i Forbud mod Indførsel af smittende Genstande, og i Overensstemmelse hermed gaves der med Hensyn til Best i Loven af 1880 § 32 en ubegrænset Afgang til at forbyde Indførsel af Varer; — Lovens begrænsede Afgang til saadant Forbud lige

over for Kolera er derhos udbudet ved Loven af 30te Marts 1885 § 10. I Mod sætning hertil begrænser Benedig-Konferencens Afgang til at forbyde Indførsel af Varer til visse bestemte Kategorier, saaledes at der skal tilstedes alle andre Varer Afgang kun paa Betingelse af, at de efter hver Regerings nærmere Bestemmelse skulle underkastes Desinfektion. Ved Siden heraf er ogsaa Opfattelsen af, hvilke Varer der ere at anse for saaledes smitteførende, at de behøve Desinfektion, undergaaet Forandring. Det er øjensynligt, at Omfanget og Arten af de Varer, der kunne indføres mod at underkastes Desinfektion, er af den største Betydning for Omfanget og Bestaffenheden af et eventuelt Karantæneanlæg, idet det maa klares, hvor vidt Desinfektion kan ske uden for et Karantæneanlæg eller skal ske i Karantæneanlægget, og i sidste Fald, hvilken Betydning de til Desinfektion udpegede Varer have for Danmarks Indførsel, idet Størrelsen af Bygninger m. v. ved et saadant Anlæg maa herpaa. Sluttelig vil selvfølgelig ogsaa Valget af Stedet for et Karantæneanlæg udfærdige særlige Overvejelser og Undersøgelser.

Henset til alt det oven for anførte og idet man endnu bemærker, at Tiltrædelse til de ovennævnte Konferencers Beslutninger til enhver Tid staar aaben for de Stater, der endnu ikke have tiltraadt samme, maa man anse det for hensigtsmæssigt, at den nævnte Frist for Revisionen af Lovene af 1885 og 1893 som foreslaaet forlænges 1 Aar til Afgang af Aaret 1899, idet det dels for forudsættes, at man imidlertid vil have fornødent Kendskab til vore Nabolandes Bestemmelser vedrørende denne Sag, dels vil være muligt i Mellemtiden at tilvejebringe de til Sagens Afgørelse i øvrigt fornødne Oplysninger og foretage de efter det anførte nødvendige Undersøgelser og Overvejelser, eventuelt tillige tilvejebringe fuldstændige Planer og Overslag til et Karantæneanlæg, saaledes at derefter et endeligt Forslag kunde fremsættes for Rigsdagen i dennes Samling til næste Aar.